

[Veistrup.]

ning, som det foreliggende Forslag anviser. Ellers bliver det fuldkommen urimelige politiske Arbejdsforhold for en Regering, der sidder med parlamentarisk Ret.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch), mente ikke, der var noget Ønske om Forfatningsændring. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem: Vær overbevist om, at der er mange, som ønsker denne Ændring, og det gælder ikke mindst de Aldersklasser, som man har frataget Valgretten til Landstinget, dem fra 25 Aar og op til 40, en Foranstaltning, som baade rent menneskeligt og borgerligt er fuldkommen urimelig. Vær overbevist om, at der er mange Mennesker, som finder den Ordning urimelig, der blev gennemført i 1915, vær overbevist om, at det Ønske nok en skønne Dag skal udvikle sig til at blive en Folkevilje, og vær derfor ogsaa sikker paa, at den Dag vil komme, da man bliver i Stand til at gennemføre den Ændring, her er Tale om.

Det ærede Medlem undrede sig over, at der ikke var kommet en Udredning for Berettigelsen af Forslaget. Det forekommer mig, at en saadan teoretisk Udredning er fuldkommen overflødig, thi Udredningen ligger lige for. Den ligger deri, at det ærede Medlem gennem en lang Række af Aar har krævet gennemført den almindelige Valgret, og det maatte dog være Meningens dermed, at den Dag, man havde almindelig Valgret, skulde den ogsaa være afgørende inden for vort Lands Lovgivning. I modsat Fald er der ingen Anledning til at rejse rundt og kræve almindelig Valgret, naar man kun vil gennemføre den, for saa vidt der er en Bremse eller, som jeg sagde i Gaar, en Formynder, som kan sige: den almindelige Valgret hertil og ikke længere. Naar man vælger almindelig Valgret, maa man ogsaa tage Konsekvensen deraf, og det maa være den almindelige Valgrets Herredømme inden for Landets Lovgivning.

Det ærede Medlem sagde indigneret — det var for øvrigt henvendt til den højtærede Minister —, at man har vovet at sammenligne dette Forslag med den norske eller den finske Grundlov. Jeg tror ikke, der her i Tinget har været fremført noget om den finske eller den norske Grundlov — jeg for mit Vedkommende har i hvert Fald ikke nævnt noget derom. Jeg omtalte den engelske og den svenske Forfatning, og jeg retter det Spørgsmaal til det ærede Medlem, om han kunde tænke sig at gaa ind for den Ordning, som man har gennemført i England, hvor man har sat Overhuset fuldstændig

ud af — jeg vil ikke sige Funktion, men i hvert Fald har frataget det al Indflydelse inden for Forfatningen og har gennemført et suspensivt Veto. Man har jo altid sagt om det danske Overhus, Landstinget, at det var overvejende. Jeg har ikke noget imod, at man havde en overvejende Institution, men jeg har noget imod, at man har en forhindrende Institution, og derfor spørger jeg det ærede Medlem, om han kunde tænke sig, at det danske Overhus var saadan stillet, at det havde suspensivt Veto og ikke andet. I saa Fald var det muligt, at vi kunde enes paa det Punkt. Eller vil det ærede Medlem gaa ind for den Ordning, de har i Sverige, hvor de har to Kamre, og den Dag, der indtræder Konflikt, gaar man til Fællesvotering, og saa bliver den afgørende for Stillingen til de forskellige Sager? Det er jo givet, at en skønne Dag maa der komme en Ændring af de nuværende Forhold; de kan ikke opretholdes i det lange Løb.

Saa takker jeg i øvrigt for den Udtalelse, det ærede Medlem fremkom med — den var jo ligetil, den var ren og kategorisk —, at man ikke ønsker under nogen Form at gaa ind i en Forhandling om det foreliggende Forslag. Jeg forstod, at den ærede Ordfører for de Konservative stillede sig paa ganske samme Maade. Jeg tillod mig i Gaar at sige, at hvis det kunde ventes, at man fra konservativ Side vilde gaa ind i Forhandling om dette Forslag, vilde jeg stille Forslag om Udvalgs Nedsættelse, men jeg forstod altsaa paa det ærede Medlem efter hans Udtalelser i Dag, at dette ikke er Tilfældet, og i saa Fald ønsker jeg ikke Udvalg nedsat, men saa faar de Herrer altsaa Lov til at stemme Forslaget ned.

Patursson: Der skete jo dette i Gaar under denne Sags Behandling, at jeg ikke kom til at fuldføre den Redegørelse, jeg havde tænkt at give det høje Ting angaaende de færøske Forfatningsforhold. Jeg maa gaa ud fra, at det er derfor, den højtærede fungerende Statsminister har misforstaaet mig, naar jeg talte om Embedsdiktatur eller Amtmandsdiktatur paa Færøerne, og sagde til mig, at der ikke var Diktatur, og hvis der var Diktatur, kunde man klage. Det er jo ikke saadan at forstaa, at det Diktatur, der bestaar paa Færøerne, indskrænker sig til en enkelt Person; det er selve Amtmandsinstitutionen, der er diktatorisk og ikke kan være andet i Henhold til den Forfatning, vi har, idet Amtmandsinstitutionen er en Levning fra Enevoldstiden, som vi fik stadfæstet, lige efter at vort gamle Lagting